Аленей са изъ принадарелъ порсе;
Тъй сиромахъ аръ какъ ще ги понесе.
Моля ти са, мръ душице кажъ горе,
Дай ми воля да приближа до скала.
Между нейтъ да прикоя да умрея.
Не ми остани самъ на бедъ ръсъ;
Предъ твоя ява и любовъ ръ ти кажъ
Дай ми да са радвамъ добрословъ.

60.

Дявовнице хубавице!
Послушай веднъ са мене;
Кеф ми тиле горъ сърцетъ
Да добра дай ми воля.
Пусни ма ти ма да остана
Сърдечна да расторея,
Не бога Дева да предамъ
Надъ дявовититъ отворъ.
За видишъ моето сърдце
За тъй какъ е горъло;
Какви сълзи тежки тежки
Отъ тваето лице дъло!
Не ти ли свъ душице, мили
Не младостъ д'са изгубъ!
И какъ кайдъ свашъ да умрея
Силно тебе любъ!
Ели са тиле остави
Или тъй мъ мъ кръвчерица
Сили са а ли харири
Самъ нейтъ гъ дявъ.
Аръ не видерани зрънца
Обуста ще ги погладъ,
Ще знаятъ само дявъ сърдца,—
Хорта нищо не знадъ.

61.

Горда за целувка.

„Слушай, мили, дай ми волъ
Малко веднъ.“
—Стой, не,... чакай.—„Бъсъ не крекнъ“
—!! Тамъ... не дръзъ,
—„Бъсъ какъ си! Що са-отлаши?“
—Ахъ не дъй.
Ма чуй малко, че сми дъвъ...
—„Ти кадъ-й?“
—Ей на горе... ще отворя.
—„Избай си.“—
Идеш ли ма.—„Стой не дъй ма:
Тъй че си!
За хатъръ си.“—Да добръ си!
—„Чакай пакъ“
—Ма на бъсъ.—„Ще отъвъ“
—Бързо какъ.
—„Ръ ти сиена“—Аръ ще тисна.
—„Въ добръ часъ.
Чуйтъ шавъ, не оставъ:
Виждъ;
Друга моли, да отъди
Ще по сто“
—Фрава! фрава! чева става!
Тъй ли-й то?
—Що да спорим? аръ са молъ
Ти нещешъ!“
—На да целунешъ, че да пукнешъ
Да-унесешъ.